

74. Formelle klager til EU-Kommissionen

I en perfekt verden håndhæves EU-retten af de nationale dommere, men det sker desværre ikke i Danmark, hvor EU-retten i vidt omfang ignoreres. Dommerne vil hellere hjælpe vennerne, og de tager gerne sagen i egen hånd, når EU-retten står i vejen. Meget kan forbedres, hvis Kommissionen behandler dette kapitels klager seriøst.

Værre end korrupsion?

Titlen og hovedtemaet for denne bog er korrupsion. Det er et ord, mange forbinder med bestikkelse og organiseret kriminalitet, og mens det sidste er rigtigt, er der ikke tale om traditionel bestikkelse, hvor en forbryder for et bestemt beløb køber sig til en bestemt ydelse.

Dommerne og industrien har derimod etableret et netværk, hvor alle deltagere høster en økonomisk gevinst ved at hjælpe hinanden. Det er godt organiseret, så det er ikke helt forkert at kalde det organiseret kriminalitet eller "mafialignende". Det er ikke noget, man taler om. Korrupsionen er skjult bag fordomme og måske en stolthed over Danmarks status som et af de mindst korrupte lande i verden. Det kniber med lysten til at afsløre dommernes medvirken til netværkets økonomiske succes trods de tilsvarende ulemper for landets borgere.

Den skjulte korrupsion har karakter af et åbent brev, fordi målet ikke blot er at informere omverdenen om årsagen til de høje danske forbrugerpriser, men fordi jeg ønsker konkrete ændringer. Jeg vil især have EU-retten respekteret i Danmark. Kommissionens behandling af disse klager vil afsløre, om mine britiske venner og Brexit-tilhængere har ret i, at EU er korrupt, eller om Kommissionen som så mange andre "blot" er blevet narret af de dygtige lobbyister og manipulatorer.

Jeg har en menneskelig forståelse for, at embedsmændene er faldet for fristelsen til at tage imod hjælpen fra de velvillige "eksperter". Jeg har også oplevet FDV's advokater, og de lyver meget overbevisende: "Giv ham en halv time, og han kan overbevise NASA om, at månen er en gul ost," sagde jeg engang om en af dem. Jeg mener ikke, at Kommissionens embedsmænd er til fals og bevidst hjælper svindlerne. De vil måske også blive chokeret, når sandheden går op for dem, men efter bogens gennemgang og den lette adgang til dokumentationen, er der ingen undskyldning. Der er ikke tale om en "he said, she said"-problematik. Enhver, der vil, kan gå ind i det lukkede rum og selv se efter, om væggene er sorte eller hvide (side 91). Spørgsmålet er, om Kommissionen vil?

Jeg kendte ikke Karl Carstens, mens han var Vesttysklands forbundspræsident (1979-1984), men han har fået en fremtrædende plads i min bevidsthed, fordi han ifølge *Den store citatbog* (1993) har sagt følgende:

"Korrupsion er slem. Men værre end korrupsion er forsøget på at tilsløre og dække over korrupsionen."

EU's særlige retsorden og problemet med de danske dommere

De danske dommere blæser på EU-retten og ikke mindst EU's konkurrenceregler. Hvis man gør EU-retten gældende ved de danske domstole, ruller dommerne ikke ligefrem rundt på gulvet af grin, men man kan lige så godt tale til en væg. Det er det samme med Grundloven og Den Europæiske Menneskeretskonvention.

I økonomiske sager er dommernes loyalitet over for netværket så stor, at man som almindelig borger er fortabt på forhånd. I princippet har man mulighed for at klage til Den Europæiske Menneskeretsdomstol, men den er så overbebyrdet, at den ikke engang magter at registrere alle klagerne (kapitel 82).

Det er anderledes, når det handler om EF-traktaten/EU-traktaten, da den hører under Kommissionens og EU-Domstolens kompetence. Kommissionen har i den forbindelse en særlig rolle som Fællesskabets politi. Når en dommer tager en sag i egen hånd og forhindrer, at en EU-retlig tvist forelægges for EU-Domstolen til fortolkning, overtræder dommeren selv EU-retten, og det er Kommissionens pligt at få sagen for retten, altså EU-Domstolen. Det kan sammenlignes med, at man bliver udsat for et røveri. Man kan da melde røveren til politiet, som derefter har pligt til at behandle anmeldelsen og om muligt få røveren for en domstol.

Sådan er det også med overtrædelser af EU-retten. Hvis en dommer nægter at forelægge et præjudicielt spørgsmål for EU-Domstolen til fortolkning, begår han en overtrædelse af EU-retten, og det kan meldes til EU's politi.

“Tror du virkelig, Margrethe Vestager og hendes kolleger vil gøre noget ved det?” spørger mine venner ofte. Jamen, der er kun én måde at finde ud af det på. Måske er hun mere intelligent end Grethe Rostbøll og stoler ikke bare blindt på, hvad de korrupte embedsmænd bilder hende ind? Måske tager hun virkelig sit arbejde som konkurrencekommissær alvorligt? Måske forstår hun, at det faktisk vil gavne Den Europæiske Union, hvis det indre marked får lov til at fungere?

Som minimum bliver det opklaret, om Margrethe Vestager interesserer sig for Fællesskabet, når det kommer til stykket, og det er da også interessant!

Hvis Kommissionen er seriøs, vil Danmark blive dømt for følgende traktatbrud:

1. Den manglende tilbagebetaling af ambi.
2. Forelæggelsespligten jf. ambi-sagen.
3. Konkurrencereglerne jf. områdebeskyttelsen af videomarkedet.
4. Forelæggelsespligten jf. udlejningssagen.
5. Konkurrencereglerne jf. Bogard-sagen.
6. Retssikkerhedsprincippet jf. Bogard-sagen.
7. Forelæggelsespligten jf. injurienesagen.
8. Fortolkningen af regional konsumtion.
9. Retssikkerhedsprincippet jf. retssagen mod Kulturministeriet.
10. Forelæggelsespligten jf. retssikkerhedsprincippet.
11. Forelæggelsespligten jf. fortolkningen af regional konsumtion.

Klage nr. 1: Den manglende tilbagebetaling af ambi (kapitel 51)

Jeg vil særligt udtrykke min skuffelse over Kommissionens håndtering af denne økonomiske forbrydelse, som Danmark med fuldt overlæg gennemførte mod sine partnere i EU og mod landets importører.

Lige fra begyndelsen var det formålet med ambi at vælte 2/3 af udgifterne til de sociale arbejdsmarkedsordninger over på importørerne, fordi det ville forbedre handelsbalancen. Kommissionen reagerede først hurtigt med en retssag og senere med en skarp kritik af måden, hvorpå tilbagebetalingen af ambi blev håndteret af skatteminister Carsten Koch (side 707, 710 og 718), men så gik det galt.

Ifølge Jyllands-Posten den 25. maj 1996 lod daværende kommissær Mario Monti sig overtale til at opgive kampen for en retfærdig og lovlig afslutning på sagen, og det kom til at koste importørerne adskillige milliarder. Mario Monti fik stillet i udsigt, at virksomhederne med reelle tab ville få afgiften tilbagebetalt, men det var en vaskeægte vendekåbe, han havde forhandlet med (kapitel 53).

Carsten Koch løb fra sit løfte og indførte en procedure, der gjorde det umuligt at få den ulovligt opkrævede afgift betalt tilbage, selvom den forretningsdrivende beviste, at han ikke havde overvæltet ambi. Min egen retssag er et godt eksempel på, at domstolene efter en bevisførelse, der viste, at ambi ikke var lagt på prisen, bare smed fakta ud og erstattede dem med en generel antagelse. Jeg havde bevist, at mine priser var de samme før og efter ambi. Selvom Skatteministeriet og Østre Landsret anerkendte dette, fik det ingen indflydelse på deres afgørelser.

Kommissionen ignorerede, at Danmark slap næsten gratis fra forbrydelsen, da mindre end én procent af det ulovligt opkrævede beløb blev betalt tilbage, hvilket generaladvokaten kaldte "forkasteligt og klart uacceptabelt ... en farlig præcedens, der kunne føre til, at beskyttelsen af de rettigheder, de afgiftspligtige personer har i henhold til Fællesskabets afgiftsbestemmelser, blev stærkt forringet."

Jeg skal hermed formelt klage over, at Danmark ikke tilbagebetalte det beløb på 90.051 kr., jeg havde krav på i henhold til EU-retten.

Klage nr. 2: Forelæggelsespligten jf. ambi-sagen

Op igennem 90'erne skrev jeg jævnligt til Kommissionen om diverse problemer: Om FDV's udlejningsmonopol, om Skatteministeriets afgift på LaserDiscs og om ambi-sagen, og i samtlige svar henviste Kommissionen bare til, at jeg kunne tage spørgsmålene op ved domstolene.

Det er netop problemet. De danske dommere har ingen respekt for EU-retten. Når landsretten afviser at stille præjudicielle spørgsmål til EU-Domstolen, er det ikke, fordi der ikke er tvivl. Nej, det er for at undgå EU's fokus på ulovligheden. Dommerne vælger simpelthen at dække over den part, de ønsker at hjælpe.

Jeg vil selvstændigt klage over Østre Landsrets afvisning af at opfylde pligten til at forelægge præjudicielle spørgsmål om rettens antagelse om overvæltning for EU-Domstolen. Der var intet belæg for at tro, at dette var lovligt efter EU-retten.

Klage nr. 3: Konkurrencereglerne jf. områdebeskyttelsen af videomarkedet

Betragt dette som en rykker på behandling af klage nr. IV/33.354 (1989) og klage nr. IV/34.759 (1993). Dengang indeholdt artikel 85 og 86 de relevante forbud mod konkurrencebegrænsende adfærd. Det bemærkes, at FDV's og Warners opdeling af markedet for udlejning af videogrammer i begyndelsen af 80'erne aldrig har været prøvet i forhold til konkurrencereglerne.

I 1981 etablerede FDV et autorisationssystem, der virkede således, at man som videoudlejer ikke kunne få leveret videokassetter fra FDV's medlemmer uden en autorisation. Problemet i forhold til EU-retten er FDV's forbud mod udlejning af importerede videogrammer. Markedet for udlejning af fysiske varer er ganske vist erstattet af streaming, men i 80'erne og 90'erne var udlejning af videokassetter, LaserDiscs og senere DVD-plader af stor betydning.

Det var udelukket at få autorisation, hvis man importerede videogrammer fra Storbritannien og udlejede dem. En sådan import og udlejning af videogrammer fra andre medlemsstater førte automatisk til leveringsnægtelse, og efter 1989 førte det også til erstatningskrav. Områdebeskyttelsen gjorde det muligt at fastholde et prisniveau, der var cirka tre gange højere i Danmark end i Storbritannien.

FDV's markedskontrol har været forsøgt indbragt for EU-Domstolen, først i sag 158/86, Warner, dom af 17. maj 1988, og senere i sag C-61/97, Laserdisken, dom af 22. september 1998. I ingen af de to sager blev den anfægtede opdeling af det indre marked bedømt af EU-Domstolen. Warner-sagen er gennemgået i denne bogs del 2. Laserdisken-sagen er gennemgået i denne bogs del 3.

Som advokat for FDV og Warner var Johan Schlüter overordentlig dygtig til at manipulere, og han fik hjælp af regeringens og Kommissionens embedsmænd. Hans modpart i Warner-sagen, Erik Viuff Christiansen, var usandsynligt dårligt hjulpet af sine advokater, og det førte alt sammen til, at offentligheden - herunder dommere og embedsmænd - aldrig fandt ud af, hvad der i virkeligheden foregik.

De danske domstole beskytter FDV og tillader ikke, at Johan Schlüters tricks og manipulationer afsløres. De dækker over ham med løgne om faktiske forhold. På baggrund af FDV's succes med at isolere det danske udlejningsmarked bedes Kommissionen selvstændigt kontrollere følgende hidtil undertrykte fakta:

1. Warner-sagen var foranlediget af videoforhandler Erik Viuff Christiansens import og udlejning af en i Storbritannien udgivet videokassette med filmen *Never Say Never Again*. FDV's medlem, Metronome Video ApS, og Warner Brothers Inc. anførte, at Erik hverken havde fået tilladelse til udlejningen af Metronome eller af Warner, hvorefter de begærede fogedforbud nedlagt. For fogedretten gjorde Johan Schlüter gældende, at videogrammet som et filmværk ikke var omfattet af konsumtion jf. ophavsretslovens § 23, der vedrørte musik og litteratur. Fogedretten var enig i, at § 23 ikke omfattede filmværker, hvorefter der blev nedlagt forbud efter ophavsretslovens § 2.

2. Ophavsretslovens § 23 og § 25 var ifølge *Dansk Privatret* (side 82) og *Karnovs Lovsamling* (side 83) begge udtryk for konsumtion. Ifølge § 25 gjaldt følgende: “når værket er udgivet, må de udgivne eksemplarer spredes videre.” I bemærkningerne til § 25 anførte Kulturministeriet: “De omtalte bestemmelser er baseret på hensynet til den frie vareomsætning” (side 154). Ikke desto mindre blev § 25 aldrig påberåbt af Erik Viuff Christiansen.
3. Den i Warner-sagen beskrevne særlov om udlejning af filmværker i § 23 var opdigtet til lejligheden. En fiktiv situation kan godt fortolkes, og denne indeholdt en konsumptionsbestemmelse, så retten til at forbyde udlejning konsumeres, når rettighedshaveren giver samtykke til udlejning, og det var oplyst, at der hverken i Danmark eller i Storbritannien var givet samtykke til udlejning. Ifølge sagsfremstillingen var det manglen på en udlejningsret i Storbritannien, der gjorde det muligt at udleje filmen dér (side 105).
4. Johan Schlüters argument om, at skellet mellem salg og udlejning skyldtes, at et værk kan udlejes flere gange, mens rettighedshaveren kun får betaling én gang, gav sådan set god mening, hvis han havde fortalt om særloven om udlejning af musik, for musikbranchen ønskede et salgsmarked og brød sig ikke om, at CD-pladerne blev udlejet og kopieret. Filmproducenterne ville derimod gerne have filmene udlejet. De fik betaling for udlejningen af de involverede videoudlejere via salgsprisen. Hverken i Storbritannien eller i Danmark blev der opkrævet vederlag i forhold til antallet af udlejninger.
5. EU-Domstolen tog stilling til en særlov, der var vedtaget for musikværker, men som faktisk ikke fandtes for filmværker. Ved spørgsmålets stillelse blev det lagt til grund, at et eventuelt forbud udøves på samme måde, uanset om videogrammet var importeret eller ej.

Da jeg i 1988 læste dommen, altså før jeg kendte til retsmøderapporten, slog det mig, hvor meget EU-Domstolen havde fået galt i halsen. Al polemikken skyldtes jo bare, at parterne i fogedretten havde glemt § 25.

Jeg skrev derefter en kronik om sagen og § 25, og jeg påpegede, at § 2, der var grundlaget for fagedforbuddet, ikke skelnede mellem salg og udlejning.

Efterfølgende blev ophavsretslovens § 23, stk. 3, indført under påskud af, at den var nødvendig for at lovliggøre videresalg af udgivne filmværker. I henhold til dansk ophavsretstradition blev udlejningsretten tildelt ophavsmanden.

Klagen til Kommissionen byggede på det faktum, at betingelserne for forbud ifølge EU-Domstolens dom ikke var opfyldt under FDV's angreb den 9. juni 1989. Formålet med forbuddet var ifølge udskriften af fagedbogen at tvinge Erik til at udleje FDV's udgivelser i stedet for de importerede udgivelser.

Jeg er ikke bekendt med, om ophavsmændene blev spurgt i forbindelse med udlejningen af FDV's udgivelser, men hvis de havde givet samtykke til udlejning, må konsekvensen være, at eneretten til at forbyde udlejning var konsumeret.

Det fastholdes på baggrund af udskriften af fogedbogen for Københavns Byret i sag nr. 12278/89 af 9. juni 1989, at Columbia Pictures Industries Inc., Embassy Pictures, Paramount Picture Corporation, Metro-Goldwyn-Mayer Film Co., 20th Century-Fox Film Corp., United Artists Corporation, Universal Pictures, Walt Disney Productions, Warner Brothers Inc., Egmont Film A/S, AB Collection ApS, Esselte Video A/S, Metronome Video A/S, Polygram Records A/S, Nordisk Film Video A/S, Ole Jacobsen Video A/S, Irish Lydbånd A/S, Januar Film A/S, Filmselskabet Danmark A/S, Dansk Filmindustri A/S og Vision Communication Marketing A/S med det ensidige forbud mod udlejning af importerede videogrammer med det formål at få en højere betaling i Danmark via FDV har forbrudt sig mod EF-traktatens konkurrenceregler.

Det fastholdes også på baggrund af IFPI's brev til Risskov Bibliotek af 14. juli 1988 (side 134) og FDV's erstatningskrav mod Risskov Bibliotek af 19. juli 1989 (side 139) sammenholdt med Beckmann Home Videos brev til Risskov Bibliotek af 27. juni 1989 (side 139), at FDV og IFPI med disse trusler har forbrudt sig mod EF-traktatens konkurrenceregler.

Dokumentationen blev fremsendt sammen med klagen den 9. oktober 1989.

Klagen fra 1993

På grund af FDV's og IFPI's adfærd gik samhandelen med udlejningskassetter i stå, og jeg havde grund til at frygte, at FDV også ville angribe mit samarbejde med Lightning om LaserDiscs. Jeg havde dokumenteret for Kommissionen, hvad der var Johan Schlüters virkelige hensigt med ophavsretslovens § 23, stk. 3.

Jeg ved ikke, hvorfor Kommissionen ikke reagerede. Var den enig med Johan Schlüter i, at § 25 intet havde med filmværker at gøre? I så fald er Kommissionens fortolkning af dommen i Imerco-sagen relevant.

I 1992 var risikoen for FDV's angreb ikke blot potentiel. Jeg blev stævnet, og pludselig var al udlejning af LaserDiscs forbudt. Ikke mindst dommerne i Vestre Landsret ignorerede fuldstændigt EU-retten (side 294-295), så jeg klagede igen. Formålet var især at lægge pres på byrettens retspræsident Arildsen for at få ham til at anerkende EU-retten, men der var også kommet nye oplysninger frem.

Det var først under retssagen, jeg fandt ud af, der fandtes en retsmøderapport, som afslørede, hvorfor EU-Domstolen i 1988 troede, at der i ophavsretsloven var en særlig lov om udlejning af film i § 23. Enhver, som læste retsmøderapporten og undersøgte sagen, kunne se, at Johan Schlüter havde løjet og tilsyneladende brugt sin indflydelse hos regeringen og narret den i ophavsret ukyndige advokat Niels Gangsted-Rasmussen.

Nyt var også FDV's dokumentation for deres rettigheder. Det viste sig at være almindelige licensaftaler med "eneret til i Danmark, Norge, Sverige og Finland at fremstille og distribuere filmværker på 1/2" videokassette med danske, norske, svenske og finske undertekster." (side 288)

Følgende fakta var relevante for forelæggelsen i Laserdisken-sagen:

6. Alle FDV's påståede rettigheder om i Danmark at kunne kontrollere andre licenshaveres udgivelser bygger alene på angivelsen af territoriet i licensaftalerne. Dommerne støttede FDV's krav om at forbyde udlejning af de af Pioneer og Lightning udgivne LaserDiscs, fordi jeg ikke kunne bevise, at deres licenser omfattede territoriet Danmark på samme måde som FDV's.
7. Forbud blev nedlagt, da FDV stillede med den ønskede sikkerhedsstillelse. Det var usandt, da den danske regering skrev: "Warner Brothers i Danmark fik nedlagt fagedforbud mod udlejningen under henvisning til den danske ophavsretslov, fordi Warner Brothers ikke havde givet samtykke." Warner Brothers var slet ikke involveret i fagedsagen, men trådte ind i sagen på et senere tidspunkt, især for at lægge pres på byretsdommeren for at undgå, at konkurrencereglerne blev prøvet under en forelæggelse for EU-Domstolen.
8. Det er aldrig dokumenteret, at ophavsmændene har overdraget retten til at forbyde udlejning. Filminstruktørerne trådte ind i sagen som bi-intervenient i direkte protest mod FDV's udokumenterede påstand. I den danske lov var der *ikke* indført en formodningsregel jf. låne/leje-direktivets artikel 2, stk. 6.
9. Det præjudicielle spørgsmål vedrørte en adfærd, der opdelte EU-markedet, og artikel 85 og 86 var angivet (side 328). Bl.a. på grund af Kommissionens embedsmænds besynderlige argumentation blev spørgsmålet ikke besvaret, og spørgsmålet er stadig ikke besvaret.
10. Spørgsmålet om vederlag var ikke et emne i hovedsagen. Det var opfundet til ære for EU-Domstolen af bl.a. Kommissionens embedsmænd. Jeg havde allerede i 1991 pragmatisk tilbudt FDV at betale et beløb pr. udlejning for at undgå konflikt, men FDV ville have udlejning af LaserDiscs *helt* forbudt.
11. Hverken ophavsmændene eller jeg modsatte os, at princippet om konsumption ved samtykke blev ophævet, men det var en ændring i forhold til den i Warner-sagen beskrevne særlov. Ophavsmændene anførte blot, at de ville have lov til at udøve deres eneret til udlejning på samme måde (side 348).
12. Det var de direkte konkurrenter til LaserDiscs på det danske videomarked, nemlig FDV, der havde fået udlejningen af mine LaserDiscs forbudt. Både Lightning og Pioneer støttede - som licenshavere - min udlejning, da de var enige med mig i, at udlejningen havde en salgsfremmende virkning.

Note om FDV's retorik om "salgsprodukter"

Blandt FDV's manipulationer var den vedvarende omtale af mine LaserDiscs som "salgsprodukter" i forsøget på at fremstille min udlejning som noget odiøst, men det præjudicielle spørgsmål omfattede "eksemplarer, hvormed rettighedshaveren har valgt at udnytte udlejningsmarkedet." I virkeligheden blev alle videogrammer på det britiske marked distribueret til videoudlejerne som "salgsprodukter".

Generelt om aftaler om områdebeskyttelse

I første omgang kan det undre, hvordan nogen kan fortolke FDV's aftaler - jf. den i fogedretten fremlagte licensaftale (side 288) og ophavsretslovens § 27 (side 425) - som en ret til at hindre andre licenshavere af andre videoformater i at få adgang til det angivne territorium, men forklaringen er formentlig, at ingen tænkte på at læse licensaftalerne endside anfægte FDV's fortolkning af dem.

Det erindres, at FDV's markedskontrol blev etableret i 1981 på Johan Schlüters kontor, hvor selskaberne bare aftalte, at forhandlernes accept af vilkårene skulle være en betingelse for at få leveret film fra FDV's medlemmer. Var en forhandler utilfreds, kunne han ikke handle med FDV. Ingen udfordrede FDV, og heller ikke i retssagen om *Never Say Never Again* blev licensaftalerne undersøgt.

Manipulationerne i den retssag mundede som bekendt ud i, at hele den danske videobranche blev forledt til at tro, at det var selveste EU-Domstolen, der havde grebet ind og forbudt Erik Viuff Christiansens parallelimport (kapitel 14).

Jeg baserer ikke indsigelsen om områdebeskyttelsen på aftalernes ordlyd, men jeg finder det alligevel værd at påpege, at de påståede aftaler ikke engang findes. Min klage er baseret på artikel 85: "De aftaler eller vedtagelser, som er forbudt i medfør af denne artikel, har ingen retsvirkning." (side 47)

Uanset indholdet af eventuelle aftaler om kontrollen over det danske marked anfægtes det, at konkurrencereglerne tillader, at sådanne aftaler om opdelingen af det indre marked har retskraft. De er altså helt uden betydning.

Klagen omfatter både områdebeskyttelsen af FDV's udlejningsmarked og de særlige privilegier på salgsmarkedet, som FDV håndhæver ved at føre sig frem som generalimportør med ret til at forhindre parallelimport af *andres* udgivelser.

Klage nr. 4: Forelæggelsespligten jf. udlejningssagen (kapitel 26)

EU-Domstolen fik problemstillingen i Laserdisken-sagen helt galt i halsen og tog derfor ikke stilling til den af FDV og Warner etablerede områdebeskyttelse.

Det konkurrenceretlige problem bestod derfor i ankesagen, hvor jeg begærede sagen forelagt for EU-Domstolen én gang til. Begæringen skyldtes ikke alene, at problemet fortsat bestod, men også at min udlejning ifølge byretten var ulovlig før særloven om udlejning i 1989. Dertil kommer, at udlejningsretten blev udøvet negativt specielt i forhold til LaserDiscs.

En del af overpriserne i Danmark kan henføres til, at de danske dommere ikke respekterer EU's konkurrenceregler og i forlængelse heraf begår regulær selvtaget ved at give sig selv kompetence til at fortolke EU-retten, som det passer dem. De ignorerer forelæggelsespligten og blokerer for relevante præjudicielle spørgsmål. Jeg redegjorde f.eks. for tre selvstændige forelæggelsesgrundlag (side 403-405):

1. EU-rettens regler om konsumtion *uden* en særlov om udlejning.
2. Opdelingen af det fælles marked jf. byrettens *stadig* ubesvarede spørgsmål.
3. Den *negative* håndhævelse af udlejningsretten i forhold til LaserDiscs.

Klage nr. 5: Konkurrencereglerne jf. Bogard-sagen (kapitel 30)

Ifølge låne/leje-direktivet har både ophavsmænd og filmproducenter en eneret til at tillade eller forbyde udlejning. EU-Domstolen afgjorde i Laserdisken-sagen, at udlejningsretten ikke længere konsumeres ved samtykke til udlejning.

De videoudlejere, der udlejede FDV's udgivelser, havde ikke fået tilladelse fra ophavsmændene, og de betalte heller ikke vederlag til ophavsmændene. Mens jeg manglede producenternes samtykke til udlejning af *3 Days of the Condor*, var der ikke tvivl om, at FDV's udlejere manglede Sydney Pollacks samtykke til at udleje de i Danmark almindelige pan&scan-versioner af filmen (side 218).

Selvom de manglede denne nødvendige tilladelse, udlejede de videokassetter i konkurrence med mig, mens jeg var afskåret fra at udleje de tilsvarende film på LaserDiscs på grund af byrettens forbud. Det ses af Sydney Pollacks brev til mig, at han tillod min udlejning af LaserDisc-udgaven, men modsatte sig udlejning af videokassetter i pan&scan-versionen. Ingen havde alle de nødvendige tilladelser, men kun Laserdisken blev udsat for et fogedforbud mod udlejning.

Det var en klar konkurrenceforvridning til skade for mig. Jeg var afskåret fra at konkurrere på udlejningsmarkedet. Jeg kunne se kunderne gå til Bogard blot få hundreder meter fra min butik. Der var endvidere tale om konkurrenceforvridning til skade for den højere tekniske og kunstneriske kvalitet, som LaserDisc stod for. Brugere, der værdsatte den høje kvalitet, var tvunget til at købe filmen, selvom de måske foretrak at leje den. Se generaladvokatens bemærkning herom (side 375).

Klage nr. 6: Retssikkerhedsprincippet jf. Bogard-sagen.

Da konsumptionsprincippet i Warner-sagen gjaldt, var låne/leje-direktivet simpelt: Hvis et værk skulle udnyttes på udlejningsmarkedet, skulle alle involverede være med på det, dvs. producenten, ophavsmanden og de udøvende kunstnere, og man skulle kunne stole på deres tilladelse. Sådan var det ikke efter Laserdisken-sagen, hvor Kommissionen og FDV fik ændret konsumptionsprincippet.

Kommissionen har aldrig oplyst, hvordan det skal virke i den virkelige verden. Som ophavsmændene anførte allerede under retssagen: Hvis der ikke skal gælde konsumtion for producenterne, skal der heller ikke gælde konsumtion for os (side 348). Bogard-sagen var en velegnet sag til at få undersøgt fortolkningen af konsumptionsprincippet ved udlejning, og det var af afgørende betydning for mig.

EU-Domstolen fastslog på et tidligt tidspunkt EU-borgernes rettigheder i den nye retsorden, der var etableret ved Fællesskabets oprettelse (side 50-52). Jeg var over for Bogard udsat for en klar konkurrencemæssig diskrimination i en sag, hvor der efter afskaffelsen af princippet om konsumtion ved samtykke var betydelig tvivl om, hvordan udlejningsretten skulle håndteres i praksis.

Med afvisningen af retssagen mod Bogard krænkede byretten rettigheder, der tilfalder mig ifølge EU-retten både i relation til afklaring af tvivl om fortolkning af udlejningsretten og den konkrete konkurrencediskrimination, jeg var udsat for.

Klage nr. 7: Forelæggelsespligten jf. injuriesagen (kapitel 25)

Efter statsministerens og kulturministerens mærkværdige reaktion på min rapport (kapitel 16) redegjorde jeg for områdebeskyttelsen af udlejningsmarkedet i bogen *Sådan tjener man 1 milliard kr.* Det førte til, at jeg blev stævnet for injurier.

Jeg vil gå let hen over byrettens sagsbehandling (kapitel 23), men jeg vil klage over Vestre Landsrets afvisning af at lade mine påstande komme an på en prøve i ankesagen via en forelæggelse for EU-Domstolen (kapitel 25).

Påstandene i bogen er i hovedtræk, at FDV's beskyttelse af "deres" marked er i strid med EU's konkurrenceregler (1), at der ikke var en særlov om udlejning af filmværker i ophavsretsloven i 1988 (2), at udlejningsretten i den beskrevne lov konsumeres ved samtykke til udlejning (3), at det blev lagt til grund, at et forbud mod udlejning udøves på samme måde for importerede videogrammer som for indenlandske videogrammer (4), samt at det ikke var nødvendigt med § 23, stk. 3, for at tillade videresalg af udgivne eksemplarer af filmværker (5).

Endvidere afviste jeg, at EU-Domstolens dom i Warner-sagen kan udlægges sådan, at domstolen godkendte FDV's autorisationssystem, hvorefter foreningen også havde hånds- og halsret over de enkelte videoudlejere.

Det er min påstand, at EU-Domstolen på en måde, der ikke kunne misforstås, ville have afvist områdebeskyttelsen, hvis den havde fået hele sandheden at vide. Da Johan Schlüters løgne var afsløret i 1992, kunne sigtelserne prøves med en ny forelæggelse og en beskrivelse af de faktiske omstændigheder. Her er et resumé af de vigtigste elementer i Johan Schlüters manipulationsnummer:

1. Han afledte opmærksomheden fra ophavsretslovens § 25.
2. Han undgik konkurrencereglerne i forelæggelsen i Warner-sagen.
3. Han fik modparten og regeringen med til at foregive, at der var en særlov om udlejning af filmværker i ophavsretslovens § 23, hvortil der var knyttet en bestemmelse om konsumtion ved samtykke til udlejning samt ensartet anvendelse af udlejningsretten på importerede og danske videogrammer.

Efterfølgende vildledte han om EU-Domstolens dom således:

4. Han lod omverdenen tro, det var EU-Domstolen, der havde grebet ind over for udlejningen, og han "glemte" forudsætningerne om konsumtion og om ensartet anvendelse af udlejningsretten for *alle* eksemplarer.
5. Han fik efterfølgende gennemført en særbestemmelse om udlejning i § 23 under påskud af, at den var nødvendig for at gøre videresalg tilladt.
6. Han annekterede de rettigheder, ophavsmændene havde fået tildelt i § 23.

Dommen i Warner-sagen medførte ikke, at Erik Viuff Christiansens udlejning af *Never Say Never Again* i 1984 var ulovlig.

I den situation, hvor forbud var nedlagt efter § 2, fordi man havde glemt § 25, var det dommen i Imerco-sagen, der havde betydning. Dommen i Warner-sagen blev først relevant efter indførelsen af ophavsretslovens § 23, stk. 3, i 1989.

Mens byretten ignorerede bevisførelsen og påduttede mig et vanvittigt synspunkt, som den derefter afviste, forstod dommerne i Vestre Landsret, at jeg var på vej til at bevise bogens sigtelser.

Efter at have drøftet dette i et separat lokale valgte dommerne at forbyde min bevisførelse. Retsformand Lilholt gav tre begrundelser:

1. Vi kan ikke sige til vores kolleger i retssystemet, at de er dumme.
2. Vi er ikke Højesteret, så vi kan ikke underkende retspraksis.
3. Vi vil ikke foregribe EU-Domstolens afgørelse i en anden sag.

Forinden havde jeg to gange anmodet om, at sagen udsættes på en forelæggelse af præjudicielle spørgsmål til EU-Domstolen. Begge anmodninger blev afvist (side 262 og 263). Retsformand Lilholt standsede mine protester ved at love, at jeg i den konkrete sag ville blive bedømt, som om jeg havde ret.

Det løfte holdt dommerne ikke, og de lagde til grund, at jeg ikke havde ført det nødvendige sandhedsbevis for sigtelserne. Det fremgår af dommen, at de pillede den EU-retlige problemstilling ud af sagen og løj om Johan Schlüters udtalelser før, under og efter Warner-sagen (side 277).

Når jeg skrev, at Johan Schlüter var en forbryder, var det med reference til den forsættelige etablering af FDV's ulovlige beskyttelse af markedet for udlejning af film i Danmark. I stedet for at undgå at sige til kollegerne, at de har dummet sig, i stedet for at undgå at ændre en ulovlig retspraksis, og i stedet for at undgå at foregribe en anden retssags udfald, burde dommerne have undersøgt sigtelserne. Det var deres pligt at stille de relevante præjudicielle spørgsmål til EU-Domstolen. Kun på den måde kunne det afklares, om jeg havde/har ret. Det var *nødvendigt* at fortolke EU-retten, og det var en sag, der ikke kunne appelleres.

Selvom jeg ikke kan bevise forløbet under domsforhandlingen på anden måde end ved min egen og Jens Dall Bentzens vidneforklaring (side 275), er der forhold i relation til dommen, som Kommissionen uden problemer kan tage stilling til:

1. Har det betydning for vurderingen af sandhedsværdien af mine udtalelser, om områdebeskyttelsen af udlejningsmarkedet var i strid med EU-retten?
2. Er det sandt, at Johan Schlüters forklaringer til EU-Domstolen (side 110) stemmer overens med forklaringerne før (side 103) og efter (side 136), når eneretten til videresalg kun er konsumeret i forklaringen til EU-Domstolen?
3. Skal EU-retten fortolkes anderledes for videogrammer end for fajankestel?

Jeg anmoder Kommissionen om at drage omsorg for, at Danmark dømmes for at have overtrådt EU-traktatens artikel 267 (daværende artikel 177).

Kun EU-Domstolen har kompetence til at afgøre, om det er i strid med EU's konkurrenceregler at opdele det indre marked for udlejning af film, som jeg siger, og om EU-retten skal fortolkes anderledes for videogrammer end for fajankestel, hvilket følger af Johan Schlüters påstand om, at salg af film var forbudt før 1989.

Er sigtelserne i bogen sande eller ej? Kun EU-Domstolen kan afgøre det!

Klage nr. 8: Fortolkningen af regional konsumtion

Det er relativt klart, at det indre marked ikke fungerer, hvis nogle medlemsstater har international konsumtion og andre har regional konsumtion. Nødvendigvis må konsumptionsprincippet være det samme i hele EU (kapitel 33 og 36).

Det siger sig selv, at der ikke kan etableres et område uden indre grænser, hvis Silhouettes briller må importeres og sælges i nogle medlemsstater, men ikke må importeres og sælges i andre medlemsstater. Spørgsmålet i Silhouette-sagen var, om Silhouettes forbud mod parallelimport kunne håndhæves i EU, når Silhouette selv havde bragt brillerne på markedet uden for EU. Ja, svarede EU-Domstolen, og det giver kun mening, hvis forbuddet havde samme virkning i hele EU.

Sådan fortolkes begrebet ikke i Danmark. Her fortolkes regional konsumtion sådan, at EU skal opdeles i nationale områder, hvor en generalimportør har magt til at bestemme, hvem der må importere. I den fortolkning opdeles EU-markedet. Forskellen på de to fortolkninger og fordelene og ulemperne for EU-borgerne og rettighedshaverne er udførligt gennemgået i kapitel 46.

Jeg anfægter den danske fortolkning, og særligt anfægter jeg de privilegier, der med den danske fortolkning er tildelt medlemmerne af FDV.

Klage nr. 9: Retssikkerhedsprincippet jf. retssagen mod Kulturministeriet

Der er markant forskel på mine pligter som importør i de to fortolkninger, og jeg anfægter Kulturministeriets og domstolens valg af fortolkning. Jeg fulgte derfor rådet, jeg fik af Kommissionens retshjælp i 1994 (næste side), og jeg fulgte samme fremgangsmåde, jeg havde fulgt i en tidligere retssag om *gyldigheden* af regional konsumtion: Jeg anlagde en retssag om Kulturministeriets *fortolkning*.

Sagen startede med, at byretten fandt, at den er af principiel karakter, idet den “vedrører lovforklaring og herunder fortolkning af EU-lovgivning i forhold til national ret” (side 646). Derefter afviste landsretten sagen med den begrundelse, at jeg ikke har retlig interesse i spørgsmålet (side 652). Kulturministeren havde af alle virksomheder ellers nævnt netop Laserdisken som den virksomhed, der var påvirket af loven (side 581). Højesteret stadfæstede afvisningen (side 658).

Også bag denne klage ligger spørgsmålet om, hvorvidt borgerne må engagere sig i EU. Er EU også EU-borgernes projekt, eller er EU et embedsmandsdiktatur? Jeg henviser til EU-Domstolens dom i sag 26/62 (dom af 5. februar 1963), hvor dommerne så positivt på borgerne engagement. Borgerne må gerne beskytte deres rettigheder, og det er godt for Fællesskabet, fordi det fører til en effektiv kontrol. Retssikkerhedsprincippet bør forhindre, at jeg afskæres fra at få afklaret, hvad der er mine pligter, og hvad der er mine rettigheder, når jeg agerer som filmimportør (side 53). Jeg har stillet spørgsmålet til Kulturministeriet og til dommerne uden at få svar, så nu beder jeg som minimum Kommissionen forklare mig følgende:

“Hvordan kan jeg have en retlig interesse i en lovs gyldighed uden samtidig at have en retlig interesse i *samme* lovs fortolkning?”

Klage nr. 10: Forelæggelsespligten jf. retssikkerhedsprincippet

Der er igen tale om, at de danske dommere i landsretten og Højesteret tager sagen i egen hånd og fratager mig rettigheder, der tilfalder mig i kraft af EU-retten. Jeg har naturligvis en berettiget interesse i at få afklaret, om jeg skal respektere et evt. forbud mod salg i EU, eller om jeg før hver eneste import skal have tilladelse af FDV. Det er to vidt forskellige krav, der stilles til mig i de to fortolkninger.

Dommerne opfandt på stående fod et i denne sammenhæng udefineret begreb, nemlig retlig interesse, med henblik på at fratage mig den beskyttelse, der følger af EU-rettens retssikkerhedsprincip (side 657). Men også denne afvisning af mine rettigheder hører under EU-Domstolens kompetence.

Jeg anfægter med denne klage, at den nationale domstol har kompetence til at indføre et udefineret princip med henblik på at afvise den anlagte retssag mod den myndighed, der er ansvarlig for implementeringen af regional konsumtion.

Klage nr. 11: Forelæggelsespligten jf. fortolkningen af regional konsumtion

Vestre Landsrets begrundelse i afvisningsdommen af 7. oktober 2008 (side 652) er bemærkelsesværdig på den måde, at den anførte, at tvisten om fortolkningen af regional konsumtion bør afgøres i en retssag mellem mig og rettighedshaverne. Da jeg senere befandt mig i en sådan retssag, hvor den centrale tvist var samme fortolkningsuenighed, afviste landsretten i ankesagen påstanden om at forelægge tvisten om forståelsen af EU-retten for EU-Domstolen (side 894).

Vestre Landsret begik igen selvtægt ved at tage EU-retten i egen hånd.

Jeg har forstået situationen således, at den af Dem omtalte sag nr. 158/86, hvor Europa-Domstolen i 1988 traf afgørelse, er en sag, der verserede ved Østre Landsret i København. Det vil således være Østre Landsret, der har truffet den endelige afgørelse i sagen, mens Europa-Domstolen alene er blevet spurgt i henhold til traktatens artikel 177 om fortolkningen af visse EU-regler.

Der vil ikke være mulighed for at få sagen genoptaget ved Europa-Domstolen. Dersom De er af den opfattelse, at de danske myndigheder fortsat ikke efterkommer EU-reglerne, vil De være henvist til at anlægge sag mod de danske myndigheder på ny ved de danske domstole. Disse kan så på ny rette henvendelse til Europa-Domstolen for en fortolkning af EU-reglerne.

Alternativt kan De fremsende en klage til Europa-Kommissionen i Bruxelles, som så kan vælge at anlægge sag mod Danmark ved Europa-Domstolen. Jeg skal her anføre, at Europa-Kommissionen ikke er tvunget til at anlægge sagen, herunder dersom man ikke vurderer, at denne kan vindes. De kan ikke selv personligt anlægge sag ved Europa-Domstolen. Idet jeg forstår, at De tidligere har fremsendt en klage til Europa-Kommissionen i Bruxelles uden at have fået svar derfra, foreslår jeg, at De forsøger at fremsende en ny klage.

Afsluttende bemærkninger

Et enkelt blik på prisniveauindekset bør være nok til at indse, at det indre marked ikke fungerer. Hvis det indre marked fungerede, ville der kun være små forskelle på priserne medlemsstaterne imellem. Det er i stort omfang de samme varer, som let kan flyttes fra ét område til et andet, så prisforskellene burde være minimale. Overpriserne i Danmark skyldes, at man udsætter sig for en stor risiko, hvis man er butiksindehaver og handler med andre end den selvudnævnte generalimportør. I hvert fald løber man en risiko for, at man uden varsel får besøg af en dommer, der er udsendt af den lokale byret for at beslaglægge varelageret. Converse-sagen viser, at man ikke engang er på sikker grund, selvom man handler med en anden EU-medlemsstat. De fleste butiksejere indretter sig pragmatisk med det resultat, at den nationale generalimportør dikterer vilkår og priser.

Det første skridt mod bedre forhold er, at Kommissionen ser i øjnene, at det indre marked ikke fungerer, og dernæst anerkender, at Danmark er et problem. Konkret vil jeg udpege danske dommeres selvtægt som et af de store problemer. Det er uhyre vanskeligt at finde en dommer, som ikke foretrækker at tage sagen i egen hånd, og det er sjældent til EU-borgernes fordel.

For mit eget vedkommende har jeg i dag kun en begrænset interesse i at udleje LaserDiscs, men domstolens støtte til Johan Schlüter har bogstaveligt talt kostet mig millioner af kroner. Selvom jeg er EU-tilhænger og meget gerne vil have EU til at fungere, har klagerne også et selvisk formål: Jeg har ikke opgivet at få mine tab dækket, selvom det ikke længere er muligt at hente pengene hos FDV.

Hovedansvaret for mine tab igennem tre årtier ligger hos de danske dommere, hvis primære opgave det var at være EU-dommere og håndhæve mine rettigheder og beskytte mig mod de overgreb, Johan Schlüter orkestrerede. Desværre er intet vigtigere for hovedparten af de danske dommere end at forhindre, at der pilles ved monopolenes privilegier. De fleste klager vedrører således dommere, som i deres magtfuldkommenhed ignorerer EU-Domstolens enekompetence og blæser på, at deres egne fortolkninger går stik imod EU's grundlæggende principper.

Hvis det ikke er korrupsion, er det værre end korrupsion!

Indrømmet, min tillid til Kommissionen er også begrænset. I en periode på 10 år forsøgte jeg gentagne gange at gøre opmærksom på problemerne, men uden held. Kommissionen var ikke interesseret. Kun én har talt med mig, og det var kun for at få mig til at trække klagerne tilbage igen (side 440). I to konkrete retssager ved EU-Domstolen stod Kommissionen last og brast med monopolerne og kæmpede med næb og kløer for at bevare områdebeskyttelsen og frihandelsforbuddet.

Efter årtiers forfølgelse er jeg kommet ud på toppen og har i dag overskud til at finde ud af, hvor langt de ansvarlige myndigheder vil gå for at dække over nogle af de største økonomiske forbrydelser i Danmarkshistorien. De danske dommere er de værste, og på grund af dem bør Danmark være med på listen over EU's anti-demokratiske medlemsstater. Danmark er ikke bedre end Polen og Ungarn!